

tilhører, kan ikke føle sig tiltalt af den Udvikling, vi her er inde i, og som her i Lovforslaget særlig faar sit Udtryk i § 3, 1ste Stykke. Vi maa tværtimod stræbe efter at gaa den modsatte Vej, og saa længe vi ikke kan gaa den Vej, da saa vidt muligt blive ved det bestaaende, nemlig ikke at afløse disse Prioriteter og Grundbyrder til Fordel for færre eller maaske flere, til Fordel for en Række private eller enkelte tilfældige Nydere, men tværtimod saa vidt muligt føre Retten til dem over til det offentlige, altsaa udvide det danske Samfunds økonomiske og juridiske Ret over dets Jord og faste Ejendomme i det hele taget. Og det undrer mig, naar man ser de Bemærkninger, der har ledsaget det oprindelige Lovforslag, at man fra Regeringens Side slet ikke har været inde paa andre Betragtninger end den i denne Forbindelse ganske overfladiske: at Pengenes Værdi var forandret, og at man havde modtaget Andragender om at faa de nævnte Afgifter afløst. Man gik den Gang ikke ind paa at undersøge, i hvilken Udstrækning, paa hvilken Maade og hvor langt man skulde gaa; man finder det blot rigtigt at efterkomme denne Anmodning. Vi er altsaa i og for sig meget betænkelige ved den Vej, Lovgivningsmagten er inde paa overfor alle faste Afgifter, Prioriteter og Grundbyrder, men paa den anden Side maa vi indrømme, at man kan ikke blive staaende; har man sagt A, maa man ogsaa sige B. Naar der er en hel Del Inkonsekvens i den Lovgivning, som med begge Tings Billigelse i Aarens Løb er gennemført, er man nødt til at rette dette. Saa længe det kun drejer sig om at fortsætte med at bringe System ind i den Lovgivning paa dette Omraade, som man allerede har omtrent fuldført, vil vi derfor ogsaa være med dertil. Jeg skal altsaa paa mit Partis Vegne tilsige vor Medvirken til at føre Sagen videre, idet vi i øvrigt maa forbeholde os at komme ind paa alle Detailler i det Udvalg, som vil blive nedsat.

Peter Jeppesen: Da Spørgsmaalet om Afløsning af Arvefæsteafgifter sidst var til Behandling i dette Ting, blev der, som allerede nævnt fra forskellige Sider, rejst Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget i den da foreliggende Skikkelse var i Stand til at løse Opgaven, men Forholdet var den Gang det, at man befandt sig i Samlingens sidste Dage, og der var ikke Tid til at gennemføre gennemgribende Ændringer i Lovforslaget. Det blev derfor vedtaget i den Skikkelse, i hvilken det blev ophøjet til Lov, og det har som Følge deraf været

nødvendigt at tage Loven op til Ændring. Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Gennemførelse af Lovforslaget i dets ændrede Skikkelse, og jeg kan for mit Vedkommende tilføje, at jeg havde gerne set, man var gaaet et Skridt videre og havde udvidet § 2, saaledes at de saakaldte Pengerekognitioner var tagne med ind under Lovforslaget. Forholdet er nemlig det, at under den stærke Handel med Landejendomme, som i Øjeblikket finder Sted, idet man ser Eksempler paa, at Ejendomme skifter Ejer 3—4 Gange i Løbet af et Aar, har denne Afgift udviklet sig til at blive en slet og ret Omsætningsafgift til Fordel for ganske enkelte Samfundsborgere. Jeg kan ikke se, at disse faa har Ret til at indkassere den forholdsvis store Afgift, som denne Pengerekognition er.

Jeg vil saa gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister: Hvorledes bliver under denne Lov de Statshusmænds Stilling, som er Arvefæstere? I sin Tid, da disse opnaaede deres Statslaan, blev der i Laanet fradraget saa meget, som Arvefæsteafgiften kapitaliseret androg. Det vilde da være naturligt og rigtigt, om Laanet nu, da disse Grundbyrder bliver afløst, blev forhøjet i tilsvarende Grad for disse Statshusmænds Vedkommende, saa meget mere som de fleste af disse ikke vil være i Stand til at opnaa Laan fra den anden Side.

Det ærede 2det landstingsvalgte Medlem (Godskesen) brugte den Udtalelse, at man ophæver „velbegrundede Rettigheder“. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i denne Betragtning. Vi har jo tidligere været inde paa en indgaaende Drøftelse af hele dette Forhold, og jeg vil gerne gentage her, at jeg kan ikke se, at man, fordi Kapitelstakterne — for det er jo dem, som ligger til Grund for disse Afgifter — har bevirket en Fordobling af Afgiften for de Ydelser, som svares i Korn, kan kalde dette berettiget. Forholdet er nemlig det, at det kun er et Faa-tal af danske Borgere, og at det i Almindelighed navnlig er de bedst stillede, Indehaverne af de største Godser her i Landet, som indkasserer den dobbelte Ydelse af de 1ste-Prioriteter, de har indestaaende i Gaarde og Huse. Jeg indser ikke, at det er berettiget at bruge dette Udtryk, „at man ophæver velbegrundede Rettigheder“, navnlig forekommer Ordet „velbegrundede“ mig at være ikke helt velanvendt i denne Forbindelse.

Dernæst udtalte det ærede Medlem,